25/06/2019

ΚΕ΄ Παύλεια: «Σύγχρονες Μορφές της Εκκλησίας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Δευτέρα 24 Ιουνίου 2019 στο πλαίσιο των ΚΕ΄ Παυλείων διοργανώθηκε από την Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας εσπερίδα στη σειρά των Συγχρόνων μορφών της Εκκλησίας, στο Παύλειο Πολιτιστικό Κέντρο Βεροίας αφιερωμένη στο μακαριστό Γέροντα Θεοδόσιο της Βηθανίας.

Πρώτος εισηγητής ήταν ο Έξαρχος του Παναγίου Τάφου στην Κύπρο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βόστρων κ. Τιμόθεος, ο οποίος ανέγνωσε και το μήνυμα του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ.Θεοφίλου που απέστειλε για την εσπερίδα. Δεύτερος εισηγητής ήταν ο Αρχιερατικός Επίτροπος Βεργίνης Αρχιμ. Ιερεμίας Γεωργαλής και τρίτος εισηγητής ήταν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ο οποίος ευχαρίστησε τους ομιλητές και απένειμε το χρυσό μετάλλιο του Αργυρού Ιωβηλαίου των Παυλείων στον Σεβ. Βόστρων κ. Τιμόθεο και το αναμνηστικό των ΚΕ΄ Παυλείων στον π. Ιερεμία.

Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας:

«Οἶδα ἄνθρωπον πρό ἐτῶν δε-κατεσσάρων, εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτός σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδεν, ἁρπαγέντα ἕως τρί-του οὐρανοῦ».

Αὐτούς τούς λόγους τοῦ πρωτο-κορυφαίου ἀποστόλου Παύλου θά μποροῦσα παραλλάσσοντας λίγο νά χρησιμοποιήσω γιά νά σκια-γρα-φήσω ἀμυδρά τήν ὁσιακή μορ-φή στήν ὁποία ἡ Ἱερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας ἀποφάσισε νά ἀφιερώσει τή φετι-νή Ἑσπερίδα τοῦ κύκλου «Σύ-γ-χρο-νες μορφές τῆς Ἐκκλησίας», πού πραγματοποιεῖται γιά 14η φορά στό πλαίσιο τῶν ΚΕ΄ Παυλείων, τῶν ὁποίων τιμοῦμε φέτος τό ἀρ-γυρό Ἰωβηλαῖο.

Καί ἀποτελεῖ ἀγαθή συγκυρία ὅτι ἡ Ἑσπερίδα αὐτή πραγματοποι-εῖ-ται μία ἡμέρα μετά τήν Κυριακή τῶν ἁγίων Πάντων, τήν Κυριακή κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ ὅλους τούς ἁγίους της, ἀπό τούς παλαιοτέρους μέχρι τούς συγ-χρόνους, ἀλλά καί κατά τήν ἡμέ-ρα κατά τήν ὁποία ἑορτάζει τό Γενέσιο τοῦ τιμίου Προδρόμου,

τοῦ ἀντιλήπτορος καί φρουροῦ τῶν μοναζόντων.

Στίς Ἐσπερίδες τῶν προηγουμέ-νων ἐτῶν εἴχαμε ἐπιχειρήσει νά πα-ρουσιάσουμε καί νά κάνουμε εὐ-ρύτερα γνωστές ὁσιακές μορφές τῆς ἐποχῆς μας, Γέροντες πού ἔζη-σαν εἴτε στό Ἅγιο Ὄρος εἴτε σέ μο-ναστήρια τῆς Ἑλλάδος, καί ἀπο-τε-λεῖ μεγάλη χαρά γιά ὅλους μας ὅτι στό διάστημα αὐτό τό Οἰ-κουμενικό μας Πατριαρχεῖο κατέ-ταξε ἐπίσημα στή χορεία τῶν ἁγίων τῆς κατ᾽ Ἀνατολάς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί ἀνέ-γραψε στό Ἁγιολόγιό της τέσσερις ἀπό τούς Γέροντες στούς ὁποίους εἴχαμε ἀφιερώσει κάποια ἀπό τίς Ἐσπερίδες μας: τόν ὅσιο Παΐσιο τόν Ἁγιορείτη, τόν ὅσιο Πορφύριο τόν Καυσοκαλυβίτη, τόν ὅσιο Ἰά-κωβο τόν Τσαλίκη, τόν ἐν Εὐβοίᾳ, καί τόν ὅσιο Ἀμφιλόχιο Μακρῆ τῆς Πάτμου.

Φέτος θελήσαμε νά ἀφιερώσουμε τήν Ἐσπερίδα μας στήν ἁγιασμένη μορφή ἑνός Γέροντα, πού ἔζησε γιά ἕνα διάστημα λίγων μόνων ἐτῶν στήν Ἑλλάδα, ὅπου ἔφθασε ἀπό τήν ἁγιοτόκο γῆ τῆς Ἰωνίας, ἀπό τή Σμύρνη, μέ τή Μικρασια-τική Καταστροφή, καί στή συνέ-χεια πῆγε στούς Ἁγίους Τόπους, ὅπου μόνασε καί διακόνησε τά Πα-νάγια Προσκυνήματα γιά ἑξήντα ὁλόκληρα χρόνια. Ἕναν γνήσιο φί-λο τοῦ Χριστοῦ πού ἔζησε στήν ἐπίγειο Ἱερουσαλήμ καί ἐκοιμήθη στή Βηθανία, ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμήθη καί ὁ πραγματικός φίλος τοῦ Χρι-στοῦ, ὁ Λάζαρος, στόν οἶκο τῆς Μάρ-θας καί τῆς Μαρίας, τῶν ἀδελ-φῶν του, τόν ὁποῖο εἶχε εὐ-τρεπίσει καί οἰκοδομήσει μέ τήν πίστη καί τήν ἀγάπη του.

Σέ αὐτή τήν ὁσιακή μορφή, τόν γνήσιο φίλο τοῦ Χριστοῦ, τόν Γέ-ροντα Θεοδόσιο τῆς Βηθανίας, τόν χαρισματοῦχο Γέροντα, τόν Γέρο-ντα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων, τόν διακριτικό Γέρο-ντα πού ἀξιώθηκε νά ζήσει, ὅπως καί ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος «ὀπτασίας καί ἀποκαλύψεις Κυ-ρίου».

Εἶχα τήν εὐλογία νά τόν γνωρί-σω στά χρόνια τῆς διακονίας μου ὡς πρωτοσυγκέλλου στήν Ἱερά Μη-τρόπολη Θεσσαλονίκης, ὅταν ἀρ-χίσαμε μέ τήν εὐλογία τοῦ μα-καριστοῦ Μητροπολίτου Παντε-λεή-μονος Χρυσοφάκη νά ὀργανώ-νουμε καί νά πραγματοποιοῦμε προσκυνηματικές περιηγήσεις στούς Ἁγίους Τόπους. Τόν συ-νάντησα στή γυναικεία Ἱερά Μονή Μάρθας καί Μαρίας στή Βηθανία, ὅπου ἦταν πνευματικός. Ὁ Γέρο-ντας Θεοδόσιος διακρινόταν γιά τό εὐπροσήγορο τοῦ χαρακτῆρος του ἀλλά καί τό ἀκατάκριτο, καί ἡ μορφή του σέ εἵλκυε ἀπό τήν πρώ-τη στιγμή.

Ἡ κοινή καταγωγή τοῦ Γέροντος Θεοδοσίου μέ τούς γονεῖς μου, κα-θώς καταγόταν καί ἐκεῖνος ἀπό τή Μικρά Ἀσία, ὅπως καί οἱ γονεῖς μου, ἦταν ἴσως ἀρχικά ἡ ἀφορμή γιά τήν ὁποία ὁ Γέροντας μοῦ ἔδει-χνε πολλή ἀγάπη, κάθε φορά πού ἐπισκεπτόμουν τή Μονή. Μάλιστα ἐπεδίωκε, ὅταν κατά τήν ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεο-τό-κου, τρώγαμε μαζί στήν Πατριαρ-χική τράπεζα, νά μέ ἔχει δίπλα του.

Ἔτσι δημιουργήθηκε μεταξύ μας ἕνας στενός πνευματικός σύνδε-σμος. Ἦταν μάλιστα τόση ἡ ἀγάπη τοῦ Γέροντα πρός τό ταπεινό πρό-σωπό μου, ὥστε τήν τελευταία φο-ρά πού ἐπισκεφθήκαμε μέ τόν μα-καριστό Μητροπολίτη Θεσσα-λο-νί-κης τή Μονή του, λίγους μῆνες πρίν ἀπό τήν κοίμησή του, ὁ Γέ-ροντας Θεοδόσιος διαμαρτυρή-θη-κε χαριτωμένα στόν Παναγιώτατο λέγοντας: «Πάλιν ἀρχιμανδρίτη μοῦ τόν ἔφερες;»

Μοῦ εἶχε χαρίσει μάλιστα ἕναν ἐπιστήθιο σταυρό του, τόν ὁποῖο τόν προσέφερα καί ἐγώ μέ τή σει-ρά μου στόν πρῶτο κληρικό πού χει-ροτόνησα, καί τοῦ ἔδωσα τό ὄνο-μα τοῦ μακαριστοῦ Γέροντα Θεοδοσίου.

Θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά ἀναφέρω καί ἀκόμη κάτι προσωπικό, πού ἀξίζει ὅμως, νομίζω, νά ἀναφερθεῖ γιατί δείχνει ποιός ἦταν ὁ Γέρο-ντας Θεοδόσιος γιά τόν ὁποῖο μι-λοῦμε ἀπόψε.

Πρόκειται γιά μία ἰδιαίτερη μαρ-τυρία μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία συμμε-τεῖχε συχνά στίς προσκυνηματικές αὐτές περιηγήσεις μας στούς Ἁγίους Τόπους.

Ἡ κυρία, λοιπόν, αὐτή μετά ἀπό τό προσκύνημα πού κάναμε τό κα-λοκαίρι τοῦ 1993, μερικούς μῆνες πρίν ἀπό τήν ἐκλογή μου στή Μη-τρόπολη Βεροίας καί χωρίς νά γνωρίζει τίποτε, μέ πλησίασε καί μέ ρώτησε ἄν μοῦ συμβαίνει κάτι προσωπικά. Παραξενεύθηκα ἀπό τήν ἐρώτηση καί ἀντί ἄλλης ἀπα-ντήσεως τήν ρώτησα καί ἐγώ ποιός ἦταν ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο μέ ρωτοῦσε. Τότε ἐκείνη μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε δεῖ στόν ὕπνο της τόν Γέ-ροντα Θεοδόσιο, τόν ὁποῖο εἶχε γνω-ρίσει ἀπό τίς ἐπισκέψεις στήν Ἱερά Μονή τῆς Μάρθας καί τῆς Μα-ρίας στή Βηθανία, καί ὁ ὁποῖος εἶχε κοιμηθεῖ πρίν ἀπό δύο χρό-νια. Καί τόν εἶχε δεῖ στή Βέροια καί εἶχε μερικούς μεγάλους ἄρ-τους καί τούς τακτοποιοῦσε. Ὅταν ἐκείνη τόν πλησίασε καί τόν ρώ-τη-σε «Γέροντα, τί εἶναι αὐτοί οἱ ἄρτοι;», ἐκεῖνος τῆς εἶπε «εἶναι γιά τόν Παντελεήμονα».

Φυσικά ἡ εὐσεβής κυρία δέν κα-τά-λαβε τό νόημα τῶν λόγων τοῦ Γέροντα πού εἶδε στόν ὕπνο της, οὔτε μποροῦσε νά τό καταλάβει, καί ἔτσι θέλοντας νά λύσει τήν ἀπορία της, ἦλθε σέ μένα.

Τῆς τήν ἔλυσε τήν ἀπορία ὅμως με-ρικούς μῆνες ἀργότερα ἡ ἐξέ-λιξη τῶν

πραγμάτων καί ἡ ἐκλογή μου ὡς Μητροπολίτου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Να-ού-σης καί Καμπανίας, τήν ὁποία τῆς εἶχε ἀποκαλύψει μέ τόν δικό του τρόπο ὁ Γέροντας Θεοδόσιος.

Οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ ἦταν συνυφασμένες μέ τή ζωή τοῦ Γέ-ρο-ντα. Ἄλλοτε ἀφοροῦσαν τόν ἴδιο καί ἄλλοτε ἄλλους ἀνθρώ-πους, ὅλες εἶναι ὅμως ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἐκλεκτό δοῦλο του, ὁ ὁποῖος «ἐκ κοι-λίας» σχεδόν «μητρός» του πό-θησε νά ζήσει τήν ἰσάγγελη πολι-τεία.

Ὁ πόθος του αὐτός μετατρεπόταν σέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στόν Θεό καί τελεία ἀνάθεση τῆς ζωῆς του στά χέρια του καί ἐκφραζόταν μέ τό καρδιακό καί διαρκές αἴτημά του: «γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν ἐν ᾗ πορεύσομαι».

Καί πῶς νά μήν ἀνταποκριθεῖ ὁ Θεός στό αἴτημα τοῦ νεαροῦ Ἰω-άν-νη, ὅπως ἦταν τό βαπτιστικό του ὄνομα, πού μόλις 12 ἐτῶν ἐγκα-τέλειψε τή θεία του καί ἔφυγε ἀπό τόν Πειραιᾶ γιά νά γίνει μο-να-χός στή Χίο.

Ἐκεῖ ὁ σοφός ἡγούμενος τῆς Μο-νῆς τοῦ Ἁγίου Μάρκου, Γέροντας Γα-βριήλ, εἶχε προείδει τό μέλλον του: «ἐσύ προορίζεσαι ἀπό τόν Θεό γιά τά Ἱεροσόλυμα», τοῦ εἶχε πεῖ.

Ὅταν ἐπέστρεψε παρά τή θέλησή του στήν Ἀθήνα, συνδέθηκε μέ τή Μονή τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τῆς Χρυ-σοβαλάντου καί τήν ἡγουμένη Μελετία, πού ἀγωνιζόταν τότε γιά τήν ἀνέγερση τῆς μονῆς καί βρι-σκό-ταν σέ τόσο δύσκολη οἰκονο-μική κατάσταση, πού κάποια φορά προσευχόταν τρεῖς ἡμέρες στήν ἁγία Εἰρήνη, γιά νά τούς στείλει κάτι νά φᾶνε.

Τίς ἡμέρες αὐτές ἐμφανίσθηκε ἡ ἁγία στόν ὕπνο τοῦ μικροῦ Ἰω-άννη καί τόν συμβούλευσε νά πάει σέ μία πρεσβυτέρα πού γνώριζε καί τόν ἀγαποῦσε πολύ γιά νά πά-ρει κάτι γιά τίς ἀδελφές τῆς Μο-νῆς πού εἶχαν τρεῖς ἡμέρες νά φᾶνε.

Μόλις ξύπνησε ὁ μικρός, ἔτρεξε στήν πρεσβυτέρα, πού τόν ὑποδέ-χθηκε μέ χαρά καί τοῦ ἔδωσε διά-φορα πράγματα γιά τό μοναστή-ρι τῆς ἁγίας Εἰρήνης, ἡ ὁποία καί τοῦ ἀποκάλυψε στό ὄνειρό του τό μο-να-χικό του ὄνομα.

Ὁ Γέροντας εἶδε ἕνα βράδυ στόν ὕπνο του ὅτι τόν ἔκαναν μεγαλό-σχη-μο μοναχό καί ἡ ἁγία Εἰρήνη εἶπε τό ὄνομά του, Θεοδόσιος, ὅπως καί ἔγινε.

Οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ δέν σταμάτησαν ὅμως σέ ὅλη του τή ζωή. Τίς περισσότερες εἶναι βέβαιο ὅτι δέν τίς δημοποίησε ποτέ, ἔχο-ντας ὑπόψη του τόν λόγο τοῦ πρω--τοκορυφαίου ἀποστόλου «καυ-χᾶ-σθαι δέ οὐ συμφέρει μοι». Κάποιες ὅμως ἔγιναν γνωστές ἔμ-μεσα ἤ ἄμεσα στίς μοναχές τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μάρθας καί

Μαρίας. Καί ἀξίζει νά ἀναφέρουμε μερικές γιά νά κατανοήσουμε καί ἐμεῖς κά-πως τόν χαρισματοῦχο αὐτόν Γέ-ροντα.

Ἐννέα μῆνες πρίν ἀπό τήν κοί-μη-σή του, στίς 9 Δεκεμβρίου τοῦ 1990, εἶχε βγεῖ ἔξω ἀπό τό μονα-στήρι καί περπατοῦσε πρός τόν δρόμο. Ἐκεῖ συνάντησε κάποιον γνωστό του Ἄραβα ὁ ὁποῖος τόν χαιρέτησε, χωρίς ὅμως νά πάρει ἀπάντηση, γεγονός πρωτοφανές γιά τόν Γέροντα, πού ἦταν ἐξαι-ρε-τικά εὐπροσήγορος. Ὁ Ἄραβας κα-τάλαβε ὅτι κάτι εἶχε, τόν πῆρε ἀπό τό χέρι καί τόν ἐπέστρεψε στό μο-ναστήρι. Σέ λίγο ὁ Γέροντας ἔχασε τίς αἰσθήσεις του καί οἱ μοναχές προσπάθησαν νά τόν συνεφέρουν. Μάταια ὅμως, ἔτσι ὥστε νόμιζαν ὅτι ἐκοιμήθη. Λίγο ἀργότερα ὅμως συνῆλθε, ἀλλά δέν εἶπε σέ κανένα τί τοῦ εἶχε συμβεῖ. Μετά ἀπό με-ρι-κές ἡμέρες οἱ μοναχές τῆς Μονῆς τόν ἄκουσαν νά τό ἀφηγεῖται σέ κά-ποιες Ρωσίδες μοναχές πού εἶ-χαν ἐπισκεφθεῖ τή Μονή καί τόν ρώτησαν. Τότε ἐκεῖνος τούς εἶπε πώς εἶχε δεῖ δύο ὄμορφα κορίτσια μέ ἕναν Ἀρχιερέα στή μέση, πού ἦταν ὁ ἅγιος Λάζαρος, ὁ ὁποῖος με-τά τήν ἀνάστασή του ἔγινε μη-τρο-πολίτης Κιτίου, καί τά δύο κο-ρί-τσια ἦταν οἱ ἀδελφές του, ἡ Μάρ-θα καί ἡ Μαρία. Καί τούς πα-ρακάλεσε νά τόν ἀφήσουν νά κά-νει Πάσχα γιά τελευταία φορά. Ἔτσι καί ἔγινε.

Ἀπό τότε ἄλλαξε ἡ συμπεριφορά του ἐντελῶς. Ἔδειχνε ὅτι εἶχε τή βεβαιότητα πώς σύντομα θά ἀνα-χωρήσει καί τό ἔλεγε σέ πολλούς. Στήν ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεο-τόκου χαιρετοῦσε ὅλους τούς πράκτορες πού ἔφερναν τούς προ-σκυνητές λέγοντάς τους: «Τήν ἄ-λλη φορά πού θά ἔρθετε, δέν θά μέ ξαναδεῖτε», ἐννοώντας τήν ἑορτή τῆ ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, στίς 14 Σπτεμβρίου. Τό ἴδιο ἔκανε καί μέ τούς πατέρες στό Πατριαρ-χεῖο.

Τό Σάββατο, πρίν ἀπό τήν κοί-μησή του τή Δευτέρα 27 Αὐγού-στου, πῆγε νά τούς ἀποχαιρετίσει γιά τελευταία φορά.

Μετά τήν κοί-μησή του, φαινόταν σάν ζωντα-νός. Πολλές μοναχές ἀλλά καί προσκυνητές τόν εἶδαν νά ἀνοιγοκλείνει τά μάτια του.

Μέ τήν κοίμησή του συνδέεται καί ἕνα ἄλλο θαυμαστό γεγο-νός.

Ἕνας Ἄραβας ὀρθόδοξος χρι-στια-νός ἀπό τή Βηθλέεμ εἶδε ἐκεῖ-νες τίς ἡμέρες στόν ὕπνο του ἕνα ὄνειρο. Εἶδε ὅτι ἡ Βηθανία πανη-γύ-ριζε καί τό μοναστήρι τῆς Μάρ-θας καί τῆς Μαρίας ἦταν γεμάτο ἀπό ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἀγγέλους καί ὅλοι ἦταν ντυμένοι ἐπίσημα καί ἔψελναν. Ὅταν τήν ἑπόμενη ἡμέρα πληροφορήθηκε τήν κοί-μη-ση τοῦ Γέροντα Θεοδοσίου, κατά-λαβε τό νόημα τοῦ ὀνείρου πού εἶδε.

Ἡ παρουσία τοῦ Γέροντα συνεχί-ζει νά εἶναι αἰσθητή σέ πολλά πρό-σωπα τά ὁποῖα γνώριζε καί τά ὁποῖα τόν θυμοῦνται. Ἰδιαιτέρως οἱ μοναχές τῆς Μονῆς τῆς Μάρθας καί Μαρίας τόν βλέπουν συχνά ἀνάμεσά τους καί διηγοῦνται θαύ-ματα πού

ἐπιτελοῦνται μέ τήν εὐχή του.

Μία ἀπό τίς ἀδελφές τῆς Μονῆς πού εἶχε κάποιο σοβαρό πρόβλημα καρδιᾶς, τόν εἶδε, μία ἑβδομάδα ἀφότου ἀντιμετώπισε τό πρόβλη-μα, στή διάρκεια τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὄρθρου μέσα στό Ἱερό ντυ-μένο μέ τά κόκκινα ἄμφιά του. Τῆς ἔκανε νόημα ἀπό τήν Ὡραία Πύλη καί τήν εὐλόγησε μέ τό πετραχήλι του, βάζοντάς το στό κεφάλι της.

Ἡ ἴδια ἀδελφή, τό 1995, τέσσερα χρόνια μετά τήν κοίμηση τοῦ Γέ-ροντα, ἐμφάνισε ἕνα ἐξόγκωμα στήν ἐσωτερική πλευρά τοῦ ἀρι-στε-ροῦ μηροῦ. Τό ἐξόγκωμα με-γάλωνε καί ἀδελφή ἀνησυχοῦσε μήπως τήν ἐμποδίζει νά περπατᾶ καί νά ἐκτελεῖ τά διακονήματά της. Ἔτσι σκέφθηκε νά βάλει λίγο λαδάκι ἀπό τό Μεγάλο Εὐχέλαιο, καί νά ἀκουμπήσει ἐπάνω της τό ράσο τοῦ Γέροντα. Τό ἐπανέλαβε δύο-τρεῖς ἡμέρες καί μέ ἔκπληξή της διαπίστωσε ἀπό τό σημεῖο ἐκεῖνο τοῦ σώματός της βγῆκε μιά πέτρα, πού ἄφησε μάλιστα καί πλη-γή, σάν νά εἶχε κάνει κάποια ἐπέμβαση στό σημεῖο. Ἡ πέτρα αὐ-τή ἔγινε προοδευτικά λίπωμα καί στή συνέχεια ἔλιωσε καί ἐξαφανί-σθηκε ἀπαλλάσσοντάς την ὁριστι-κά ἀπό τήν ἐνόχληση.

Θαυμαστή εἶναι καί ἡ θεραπεία ἑνός ἀρχιερέως τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος εἶχε προ-βλή-ματα ὑγείας καί θά ἔκανε ἐξε-τάσεις. Πρίν νά πάει στήν Ἀθήνα πέρασε ἀπό τό μοναστήρι τῆς Βη-θανίας καί λειτούργησε. Ἐξαιτίας τῆς ζέστης ἵδρωσε καί ἔτσι ἔβγαλε τό ράσο του καί φόρεσε τό ράσο τοῦ Γέροντα, τόν ὁποῖο ἀγαποῦσε πολύ καί μετά τήν κοίμησή του τόν ἐπικαλεῖτο στίς προσευχές του, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ.

Φορώντας τό ράσο τοῦ Γέροντα αἰσθάνθηκε κάτι παράξενο καί εἶ-πε στίς ἀδελφές «Θά σᾶς πῶ κάτι, ὅταν θά ἐπιστρέψω ἀπό τήν Ἀθή-να». Πράγματι πῆγε σέ λίγες ἡμέ-ρες στήν Ἀθήνα, ἔκανε τίς ἐξε-τάσεις πού ἔπρεπε, ἀλλά δέν τοῦ βρῆκαν τίποτε καί ἐπέστρεψε. Ἔκανε γιά δεύτερη φορά τίς ἐξε-τάσεις στά Ἱεροσόλυμα, ἀλλά καί πάλι δέν βρῆκαν τίποτε. Ἔτσι πῆ-γε στό μοναστήρι καί εἶπε στίς μοναχές γιά τό θαῦμα πού ἔζησε μέ τό ράσο τοῦ Γέροντα.

Θά μποροῦσε νά πεῖ κανείς πολ-λά γιά τά χαρίσματα καί τά θαύ-μα-τα τοῦ μακαριστοῦ Γέροντα, ἀλλά περιορίζομαι σέ αὐτά, καθώς θά ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά ἀκούσου-με πολλά θαυμαστά περιστατικά ἀπό τή ζωή τοῦ ὁσίου αὐτοῦ Γέ-ρο-ντα ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μη-τρο--πολίτη Βόστρων, κύριο Τιμό-θεο, τόν ὁποῖο καί εὐχαριστῶ θερ-μά γιά τήν πρόθυμη ἀνταπόκρισή του στήν παράκλησή μου, παρά τίς ἄλλες ὑποχρεώσεις του, καί τήν παρουσία στή σημερινή Ἑσπερίδα, καθώς εἶναι ἀπό τούς ἀρχιερεῖς ὁ ὁποῖος γνώριζε πολύ καλά τόν Γέροντα καί συνδεόταν μαζί του ἐπί πολλά χρόνια, ἐνῶ γιά τή ζωή του γενικότερα θά ἔχουμε τήν εὐ-καιρία νά μᾶς μιλήσει ὁ π. Ἱερε-μίας Γεωργαλῆς, τόν ὁποῖο ἐπίσης

εὐχαριστῶ.

Θέλω ὅμως κλείνοντας νά πῶ δύο λόγια ἀκόμη γιά τόν χαρισμα-τοῦχο αὐτόν Γέροντα, πού ἔζησε τίς ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ στή ζωή του, ἀλλά καί χάριν τοῦ ὁποίου ὁ Θεός ἀποκαλύφθηκε καί σέ ἄλλους ἀνθρώπους· δύο λόγια γιά τό προ-ορατικό του χάρισμα καί γιά τήν αἴσθηση τῆς παρουσίας του πού νιώθουν πολλοί ἀδελφοί μας ἀλλά καί τά θαύματα πού ἐπιτελεῖ στούς ἀνθρώπους πού τόν ἀγαποῦσαν ἐν ζωῇ καί τόν παρα-κα-λοῦν τώρα καί ζητοῦν τή βοή-θειά του.

Ὅλα αὐτά τά χαρίσματα τοῦ Θεοῦ τά ἔλαβε ὁ Γέρων Θεοδόσιος τῆς Βηθανίας γιά τήν πολλή του ἀγάπη στόν Θεό, τόν ὁποῖο «ἐπε-πόθησε», ὅπως λέγει ὁ ψαλμωδός Δαβίδ, καί τόν ἐζήτησε ἡ ψυχή ἀπό παιδί. Καί αὐτή ἡ ἀγάπη στόν Θεό ἔκανε τήν ψυχή του νά εἶναι ἀνοικτή καί δεκτική τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, νά εἶναι ἀνοικτή στούς ἀνθρώπους, στούς ὁποίους τήν προσέφερε ἁπλόχερα καί γενναιό-δωρα πάντοτε. Γι᾽ αὐτό καί οἱ δω-ρεές τοῦ Θεοῦ αὔξαναν διαρκῶς στήν ψυχή του κατά τήν ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου ὅτι αὐτός πού δίδει χω-ρίς νά ὑπολογίζει, αὐτός καί θά λαμβάνει περισσότερα, ὥστε νά ἔχει πάντοτε περίσσευμα.

Καί ὁ Γέροντας Θεοδόσιος, ὅπως ἀκούσαμε καί θά ἀκούσουμε καί στή συνέχεια, εἶχε πάντοτε περίσ-σευμα ἀγάπης καί ἔθετε τά χαρί-σματά του στή διακονία τῶν ἀν-θρώπων, στή διακονία τῶν προ-σκυ-νητῶν πού περνοῦσαν ἀπό τό μοναστήρι του ἀλλά καί ἀπό τό Πατριαρχεῖο τῶν Ἱεροσολύμων καί τόν Πανάγιο Τάφο, ὅπου γιά πολλά χρόνια διακονοῦσε.

Αὐτή τή σύγχρονη ὁσιακή μορφή, τόν Γέροντα Θεοδόσιο τῆς Βηθα-νίας, θέλησε ἡ Ἱερά μας Μητρό-πολη νά προβάλει στά φετινά ΚΕ΄ Παύλεια, γιατί μορφές σάν καί αὐτή τοῦ Γέροντος Θεοδοσίου, εἶναι, ὅπως ψάλλει ὁ ἱερός ὑμνο-γράφος γιά τούς ἁγίους Πάντες, «τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ εὐ-αγγελίου ἡ τελείωσις», διότι «ἔρ-γῳ τά τοῦ Σωτῆρος ρητά ἐπλήρω-σαν», καί στηρίζουν καί ἐμᾶς στη-ρίζουν στή ζωή καί στή διακονία μας.

Κλείνοντας αὐτές τίς ταπεινές σκέψεις γιά τόν Γέροντα Θεοδόσιο τῆς Βηθανίας, θά ἤθελα νά εὐχα-ριστήσω καί πάλι θερμότατα τόν Ἅγιο Βόστρων γιά τήν τιμή πού μᾶς ἔκανε νά ἔρθει γιά ἄλλη μία φορά στή Βέροια καί στήν Ἱερά Μητρόπολή μας καί γιά ὅσα θά μᾶς πεῖ γιά τόν Γέροντα ἀπό τήν προ-σωπική του ἐμπειρία στήν εἰσήγησή του μέ θέμα «Ὁ Γέρων Θεοδόσιος τῆς Βηθανίας», ἀλλά καί τόν π. Ἱερεμία, πού θά μᾶς με-ταφέρει στοιχεῖα γιά τή ζωή τοῦ μα-καριστοῦ Γέροντα μιλώντας μας μέ θέμα: «Ὁ Γέρων Θεοδόσιος τῆς Βηθανίας, ὁ ἀκροφύλαξ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας».

Σᾶς εὐχαριστῶ καί ὅλους ἐσᾶς πού ἤλθατε καί ἀπόψε γιά νά πα-ρακολουθήσετε αὐτή τήν ἐκδήλω-ση, τήν ἀφιερωμένη στόν Γέροντα Θεοδόσιο τῆς Βηθανίας, καί

νά ὠφεληθεῖτε πνευματικά.